

Sport Voetbal

Rode Duivel Simon Mignolet is een grote ster bij het legendarische Liverpool FC: “Ik wil eindelijk een prijs”

Door Paul Cobbaert - 28 mei 2017

Deel op Facebook Tweet op Twitter G+ P

Simon Mignolet was de eerste Belg ooit in het shirt van Liverpool FC. Al vier jaar is de 29-jarige Truenaar de numero uno onder de lat in het mythische Anfield. Maar Mignolet is meer dan voetballer: een eigen koffiezaak, ambassadeur ALS Liga en wie weet politicoloog in spe. Wij staken de plas over voor een uitgebreid gesprek.

Onze taxichauffeur, die ons netjes ten huize Mignolet afzet, is alvast laaiend enthousiast. “I love Simon. He is our number one. You know, Liverpool is my life.” Het zegt veel, zonet alles over de voetbalbeleving in het noordwesten van Engeland. Mignolet is er een grote ster, in die mate zelfs dat hij amper in het stadscentrum kan komen. “Ik kan de keren tellen op mijn twee handen. Let op: de stad heeft mij wel aangenaam verrast. Mijn idee dat het een grijs industrieelwerk zou zijn uit de Victoriaanse tijd, klopte niet. De stad leeft op The Beatles en voetbal, maar doet ook inspanningen om een moderne look te creëren. Zie de nieuwe musea en de vele shoppingcenters.”

Toch kom je er zelden. Omdat je er aangeklampt wordt?

(knikt) Je kan er niet ongestoord wandelen of winkelen. Ik was vorige week in het station. Vijf minuten in en uit de wagen, en je wordt al aangeklampt. Nu, als het goed gaat met de ploeg, is dat best leuk. De mensen hier staan op en gaan slapen met voetbal. Hun gemoedstoestand hangt ervan af. Dat kunnen wij ons niet voorstellen. Dat maakt het ook mooi. Maar als je er met je familie rondwandelt, kan het minder aangenaam zijn. Vandaar dat we twee jaar geleden verhuisd zijn naar een stadje twintig kilometer verderop. Voor de rust. En Jasmien (zijn vrouw die juriste is, red) woont nu dichterbij haar werk.

Maak jij je kinderdroom waar?

Voetballen in de Premier League was een droom, ja. Dat is de reden waarom ik in 2010 Sunderland verkoos boven PSV en Italiaanse clubs. Mijn vader was trouwens altijd al fan van Liverpool. Ik weet nog goed hoe wij vroeger op zondag naar Match of the Day keken. Dit is voor mij het walhalla, absoluut.

Hoe evalueer je het voorbije seizoen?

We zijn vierde geëindigd en spelen dus voorronde van de Champions League. Dat was het doel. Persoonlijk was dit mijn beste seizoen voor Liverpool. Dat klinkt misschien vreemd, want ik heb tien speeldagen op de bank gezeten. Wat zwaar was. Maar ik ben tevreden over hoe ik daarmee omgegaan ben. Rustig blijven, niet wild om je heen slaan, en vooral: sterker terugkeren. Dat is mij gelukt.

De laatste grote trofee van Liverpool dateert van 2006, de FA Cup, de laatste titel zelfs van 1990. Voel je die druk?

Ja, natuurlijk. Overal. Vorig jaar de finale van de League Cup én die van de Europa League verliezen, het jaar voordien tweede eindigen, dat is zuur. Iedereen is hongerig naar een prijs. Ik ook. Liefst volgend seizoen al. Maakt niet uit welke.

Hoe zie jij je toekomst?

Ik heb hier een contract tot 2021, dus wat mij betreft ligt mijn toekomst bij Liverpool. Ik voel me goed, ik speel weer elke week en ik wil eindelijk een prijs op mijn palmares. Dat kan met deze club.

Jij hebt Politieke Wetenschappen gestudeerd. Vanwaar die interesse?

Ik wou iets theoretisch dat te combineren viel met voetballen bij Sint-Truiden. Geschiedenis en politiek boeien mij ook. Een Master lukte niet meer. Ik speelde toen al in Engeland. Misschien na mijn carrière. Alhoewel: hoe langer je in de voetbalwereld zit, hoe breder je kijkt op het leven wordt. Ik twijfel of een Master mij wel een meerwaarde zal geven in het leven dat ik na mijn carrière wil leiden.

IK VOEL MIJ VAAK EEN VREEMDE BIJ NORMALE MENSEN: ZIJ BEKIJKEN MIJ ANDERS OMDAT IK VOETBALLER BEN.

Je verrast mij. Leven voetballers niet in een cocon?

Ik alvast niet. Voetbal is mijn beroep, mijn passie ook, maar ik wil ook iets anders om handen. Dat is altijd zo geweest. Eerst mijn studies, nu de koffiebar (Twenty Two Coffee, uitgebaat door broer Wouter, red). Die afleidingen maken mij rijker als mens. Die maken ook dat je de voeling met de reële werkelijkheid niet verliest.

Jij bent een uitzondering in het wereldje.

Ik zal dat nooit zelf zeggen. (lacht)

Opvallend: de politiek is gretig in het recupereren van het succes van de Rode Duivels.

(droog) Gebruiken en gebruikt worden, hè. Ik denk dat dat normaal is. De politiek claimt wat succesvol is. Let op: ik heb zo mijn idee over de werking van de politiek in ons land. Maar ik denk niet dat het in dank aanvaard zou worden mocht ik dat nu luidop verkondigen. Los daarvan, je voelt dat je als Rode Duivel iets betekent voor je land en dat is mooi.

Staat onze kleurrijke nationale ploeg symbool voor het nieuwe België?

Dat denk ik wel. Ik hoop dat toch, dat wij een voorbeeld zijn van hoe mensen met andere roots, kleur en taal kunnen samenleven. Wij zijn een vrienden groep, echt. Zo heb ik nooit problemen gezien tussen Vlamingen en Walen, wat er ook geschreven wordt.

Het is onwaarschijnlijk dat de eerste doelman van Liverpool niet de eerste doelman van de Rode Duivels is. Frustreert je dat?

Neen, toch niet. Ik weet wat je bedoelt. Dat zou pakweg tien, vijftien jaar geleden anders geweest zijn. Maar ik verkies toch deel uit te maken van de huidige generatie. Elke positie is dubbel bezet met toppers. Dat is nooit gezien. Dat mag niet frustreren.

Ik hoop dat de Rode Duivels een voorbeeld zijn van hoe mensen met andere roots, kleur en taal kunnen samenleven.

Waarom wou je een koffiebar?

Voor twee redenen. Ik keer nog weinig terug naar België. Als ik dan terugkeer, dan geniet ik ervan met de familie bij te praten bij taart en koffie. Die sfeer wou ik ook in de zaak. Twee: de hippe Engelse koffiebars hebben me aan het denken gezet. Die zijn echt booming business. Met de Twenty Two combineren we die Belgische traditie en de Engelse stijl.

Je zet je ook in voor de ALS Liga. Waarom doe je dat?

Omdat ik er mee geconfronteerd word in mijn omgeving. Een oom worstelt al jaren met die ziekte. En nog steeds is er geen behandeling voor. Dat is zwaar om te dragen: voor hemzelf, maar ook voor zijn vrouw en kinderen. Hij heeft de slow progressive variant, net zoals Stephen Hawking. Ik weet dus hoe belangrijk de Liga is, ook voor de familie. Als ik dan mijn bekendheid kan gebruiken om dit onder de aandacht te brengen, dan doe ik dat graag.

Doet dat je eigen succes relativeren?

Dat gaat verder dan dat. Dat doet alles relativeren. Mijn oom was een sportief man. Van de ene dag op de andere was dat voorbij. Alles wat vanzelfsprekend is, is dat plots niet meer. Hij kwam graag kijken naar Liverpool, is een echte fan, maar ook dat kan hij niet meer. (even stil) Dat is hard, hoor.

Jij bent een nuchtere gast. Voel je je soms geen vreemde in die voetbalwereld van show en luxe?

Evenveel als ik mij een vreemde voel in de wereld van de normale mensen. Dat zijn uitzonderingen, de voetballers die drijven op show en luxe. Maar de buitenwereld maakt van die uitzonderingen de regel. Tegelijkertijd voel ik mij vaak een vreemde bij normale mensen: zij bekijken mij anders omdat ik voetballer ben. Terwijl ik nog steeds dezelfde Simon ben van tien jaar geleden, even nuchter en rustig.

Je ziet toch vaak jonge gasten ontsporen door het grote geld?

Je staat op een bepaald moment voor een kruispunt, en dan moet je de juiste weg kiezen. Dat is niet voor iedereen even gemakkelijk. Ik heb ook jonge gasten gezien, bij de nationale beloften bijvoorbeeld, die getalenteerder waren dan ik, maar de verkeerde weg insloegen. Waaraan dat ligt? Geen idee. Dat zit in je, zeker? Of de opvoeding? Dat ik op jonge leeftijd naar het buitenland trok en op mijn eigen benen moest staan, heeft mij alleen maar sterker gemaakt. Je moet ook kunnen opofferingen maken. Je krijgt succes niet in de schoot geworpen. Je sociaal leven opgeven bijvoorbeeld. Dat is niet makkelijk.

Voetballers maken in de regel snel kinderen. Heb jij nog geen plannen?

Op dát vlak ben ik wel een uitzondering, dat geef ik toe. (lacht) Wij zien graag kinderen, maar voelen nog geen kinderdrang. (foto belga)

Benefiet ALS Liga op zaterdag 10 juni. Info: www.als.be.

Het sportrapport van Simon Mignolet

Als kind was mijn idool ...

Zinedine Zidane. Ik keek als kind vooral op naar veldspelers. Ik ben pas op mijn veertiende onder de lat gaan staan.

Vandaag heb ik grote bewondering voor ...

Spelers van de NFL, American football. Tom Brady bijvoorbeeld.

Mijn mooiste sportmoment?

Mijn debuut voor Liverpool. Een penalty stoppen in de laatste minuut en 1-0 winnen. Je kan het zo mooi niet dromen.

Mijn grootste ontgoocheling?

Degraderen met 'mijn' STVV in 2008. Dat kwam zelfs harder aan dan de finale van de Europa League verliezen.